

'Ik behoor tot de niks-generatie'

De lokatie is wat weggestopt. De Molenstraat is niet één van Nieuweschans' slagaders. Vroeger vond de marechaussee er onderdak. Nu is het 't onderkomen van de Eems-Dollard-Regio (EDR). Het werkterrein van Henk Scholte. Net uitgeroepen tot 'Grunneger Tootje Nijneers 1997'. 't Nieuwsgierig aagtje van het jaar. "Ik wist wel wat t betaikende, moar most t wel eem op zuiken," bekent Henk openhartig. Onsterfelijke roem voor een veelzijdig man. Scholte kan nogal wat registers opentrekken.

Sinds negenentachtig houdt hij zich nadrukkelijk bezig met de bloei en groei van het gebied ter weerszijden van de grens met onze grote oosterbuur. Als 'projectmanager maatschappelijke integratie voor cultuur'. "Het ontwikkelen van projecten," licht Henk toe. Tastbaar voorbeeld is het twintigjarig jubileum van de EDR. Wordt gevierd op de laatste dag van de volgende maand. En de daarop volgende seizoenen. Met een uitgebreid Festival. Uitvoerige informatie ligt ondertussen ter inzage. Samen met nog een collega trekt Henk de kar. Het verleden en de streektaalen zijn Scholte's stokpaardjes. Liefst in combinatie. "In wezen heeft het Gronings oudere rechten dan het Nederlands," doceert hij streng. "Het dialect is veel ouder." Vooral de grensloze overgang naar andere landen boeit de projectmanager. Dat er in oud-Rostock een soortgelijke taal wordt gesproken als in Reiderland. "Tijdens de DDR werd er het dialect gesproken als stil protest tegen het regime," weet Henk. Het is

niet verwonderlijk, dat ook de gebieden aan gene zijde van de plas zijn belangstelling genieten. "Schotland," zegt hij, "en nog meer Ierland." Henk is van negenenvijftig. "Ik behoor tot de niks-generatie," plakt hij zichzelf met klem een etiket op. "Mijn lichtung heeft een heel bizarre curriculum vitae. Van al de jongens die ik ken, die van de universiteit kwamen, belandden slechts twee in hun vak. De anderen verzeilden in de horeca, werden kok of taxi-chauffeur. Ik ben opgegroeid in de saaiere jaren zeventig. Abba. Afzetten tegen alles. Anti-autoriteit. Een kind van de tijd, de mammoetwet. Al heel vroeg een pakket kiezen. Mij werd voorgehouden: je bent een goede prater, wordt maar onderwijzer. Ik heb die raad opgevolgd, maar 't was wel de verkeerde. Een blauwe maandag heb ik een lerarenopleiding gevolgd, maar toen ik de eindstreep zag, dacht ik: dat is het ook niet. Lesgeven was meer het optreden als politieagent." Maar Henk 'was niet voor één gat te vangen'. "Ik pakte alle

klussen aan," grijnst hij breed. "Alle krummels werden samen één brood. Ik greep alles aan. Radio Noord. Een literaire cursus gegeven. Feature-reportages gemaakt voor Radio Bremen." Vanaf vijftienjarige kreeg Törf de jonge Scholte stevig in de greep. Als vijftienjarige snotneus zong hij al zijn eerste liedjes. "Dat was voor mij al niet nieuw meer. Tijdens schoolavonden trad ik ook altijd op; met verzen en teksten. Twintig jaar Törf trok 'een rode draad' door Henks bestaan. "Het is meer dan een zanggroep. Het culturele erfgoed. Ik wil steeds terug naar de basis. Naar de roots. Wij kunnen natuurlijk bogen op een enorme buffer van cultuur. Dat popelt om ontsloten te worden. Wekelijks steek ik nogal wat tijd in Törf. Het is voor mij een zoeken naar een verloren traditie. Wat ooit eens geweest is. En als je het maar lang genoeg volhoudt, zorg je er zelf wel voor, dat er een traditie ontstaat. Het is alsmat weer een uitdaging. Het geeft richting aan je keuzes. De keuzes van teksten. Het heeft ook te maken met de muzikale aan-

pak. Wij houden van een eigenzinnige manier. Wanneer je wat wilt in die richting moet je soms puristischer wezen dan normaal. Daar leven wij voor. Törf staat niet op zich. Ook Friesland en Oost-Friesland kennen het fenomeen. Een internationaal netwerk. Allemaal clubjes. Ik zie de wortels veel verder dan uitsluitend Groningen. Het is de hele kuststreek. Töt aan Dene-marken toe. Een hele sterke eenheid."

Kreativiteit omzoomde Henk Scholte als slingers een fiks versierde kerstboom. "In tweeëntachtig was ik medeoprichter van het literair tijdschrift Krödde," stipt hij aan. "Dertien jaar redacteur geweest. Ik heb nog eens een dichtbundel uitgegeven. Verder publiceer ik in Toal en Taiken en in het Duitse tijdschrift Diesel." Per toeval raakte Henk stevig betrokken bij de grensoverschrijdende activiteiten van de Eems-Dollard-Regio. "Er was een vacature," zegt hij ervan, "en wat Duitse kennissen vonden het precies een job voor mij."

Henk Scholte is aan beide zijden van de greep goed bekend. © Ida F. Mulder

